

Torah from Around the World

*Maak mij, Eeuwige, met uw wegen vertrouwd,
leer mij uw paden te gaan.*

Tehilliem 25: 2

Sjabbat Bemidbar, 16 mei 2026/ 29 Ijar 5786

Bemidbar/Numeri 1: 1-54; Tanach blz. 261.
Haftara: I Sjemoeël **20**:18-42; Tanach blz. 583-585.

Vertaler: Paula Reisner

Coördinatie: Channa Kistemaker

Commentaar: **Chazan Jamie Marx** is voorzanger bij Temple Sholom in Broomall, Pennsylvania.

[Oorspronkelijke Engelse tekst](#)

Use the link to read the original text in English.

Hoe pak je in voor een lange reis?

Bemidbar is een boek voor volwassenen. Niet vanwege de seksuele inhoud (dat zou Beresjiet/Genesis zijn) of de theologische complexiteit (Sjemot/Exodus), maar omdat het gaat over keuzes en de gevolgen daarvan. Elke keuze, die we maken, roept een oneindig aantal reacties op. Sommige reacties zijn te voorspellen, andere verborgen, maar wat ons als volwassenen definieert, zijn onze reacties.

Het boek Bemidbar/Numeri staat vol verhalen over de Jisraëlieten die worstelden met de zware verantwoordelijkheid, die op hun schouders rustte. Terwijl we aan onze reis door dit boek beginnen, en terwijl de Jisraëlieten aan hun tocht door de woestijn beginnen, zijn we in feite getuige van hun reis naar volwassenheid.

Aan het begin van sidra Bemidbar hebben de Jisraëlieten twee jaar doorgebracht op de berg Sinaï na de uittocht uit Egypte. God heeft hen opgedragen naar Kanaän te gaan, maar deze reis naar het Beloofde Land is niet hetzelfde als Abrahams idealistische vertrek uit Haran in Beresjiet 12. De Jisraëlieten in Bemidbar zijn knorrig, ontheemd en wantrouwend ... zelfs na de wonderen van de uittocht uit Egypte. Natuurlijk gaan ze naar het Beloofde Land, maar ze willen wel weten of er restaurants en toiletten langs de snelweg zijn.

De Jisraëlieten leefden hun hele leven in de greep van de tirannie van slavernij en conflict. Ze kenden niets van onafhankelijkheid en zelfredzaamheid. Geïnspireerd door Mosjee's charisma en Aharons leiderschap was de uittocht een moeilijk, maar uiteindelijk eenvoudig te volbrengen doel. Mosjee verrichtte al het zware werk, onderhandelde met de farao en met God, en bewerkstelligde Gods wonderen zodat ons volk kon ontsnappen. Nu ze bevrijd zijn van de lasten van de slavernij, moeten ze zelf de verantwoordelijkheid voor hun eigen leven dragen.

Ik herinner me nog levendig de mengeling van paniek en mogelijkheden die ik meer dan 20 jaar geleden voelde als kersverse afgestudeerde van de universiteit, toen ik plotseling tot in mijn *kishkes* (onderbuik) besepte dat mijn leven niet langer werd bepaald door semesters, examens en vakken. De toekomst strekte zich uit tot in het oneindige. Elke keuze die ik maakte leek onherroepelijk. Als ik deze of die baan aannam, als ik naar de universiteit in Chicago of San Francisco ging voor een masteropleiding, hier of daar ging wonen: jarenlang zou ik aan die beslissing vastzitten. Dat is volwassenheid: begrijpen dat elke keuze jouw verantwoordelijkheid is, inclusief de gevolgen. Ik zag elke kleine beslissing als de eerste stap op een reis waarvan ik het einde niet kon bevatten.

Voordat de Jisraëlieten naar dit nieuwe land trekken, dat volgens hen voor het grijpen ligt, verzamelt het volk zich per stam en clan om de leden te tellen. Net als begeleiders op een schoolreisje, controleren Mosjee, Aharon en de stamvertegenwoordigers of iedereen aanwezig is. De enige andere instructies in dit gedeelte zijn de gedetailleerde regels voor het afbreken van de Tent der Ontmoeting en al zijn heilige voorwerpen. Het gaat om slim plannen – wie heeft er nou niet een uur besteed aan het inpakken van de auto voor een roadtrip, het eruit halen en weer in elkaar zetten van spullen om alles erin te krijgen?

Hoewel we weten dat ze veertig jaar lang zullen rondtrekken, denken de Jisraëlieten voorlopig dat ze gewoon verhuizen. "Kinderen, pak jullie speelgoed in," zouden de ouders kunnen zeggen. "Hebben jullie de kamelen gevoerd?" "Nee, ik wil de blauwe deken niet houden. Ik haat die blauwe deken. Ik weet dat je moeder hem ons gegeven heeft, maar hij kriebelt zo. Goed, ik neem hem wel mee."

Wij zijn allemaal constant op reis. Het kan een reis zijn om een verslaving te overwinnen, of een reis naar een betere relatie met je partner, je kinderen of je baas. Het kan een reis zijn om de stoffige klarinetkoffer in je kast te openen en te kijken of je de vingerzettingen van de middelbare school nog weet, of een reis naar een sterker hart omdat je dokter zegt dat de hartaanval van zes maanden geleden niet de laatste zal zijn zonder ingrijpende veranderingen in je levensstijl. Je hebt verschillende keuzes en een bestemming die je niet helemaal herkent, maar je weet wel ongeveer wat je wilt, en er is wel wat *schlepping* voor nodig om er te komen. Voordat je aan die reis begint, heb je de mogelijkheid om te kijken naar wat je hebt, wat je wilt behouden en wat je moet loslaten.

Het boek Bemidbar is een boek voor volwassenen. Als je jong bent, pak je je spullen in een paar dozen, een paar koffers, misschien een te grote rugzak, en ga je op pad. De Jisraëlieten in dit gedeelte zijn overladen met bezittingen. Kinderen en kamelen, schapen en tenten, neuroses en angsten, de last van vele jaren. Ze weten niet precies waar ze naartoe gaan, maar ze weten dat ze, voordat ze de spreekwoordelijke drempel overstappen, de balans moeten opmaken, de kofferbak moeten volstouwen, even op adem moeten komen en dan pas kunnen vertrekken.